

indse, at dersom vi ville arbejde under vor nuværende Forsfatning stadig med det Formaal for Die, at holde os indenfor Lovens Grændser, vil det nok blive nødvendigt, at man fra begge Sider slaar noget af paa sine Fordringer. Der er dernæst yttret en endogsaa temmelig fast Tro paa, at Folket ikke alene var kjed af den nuværende Strid, men at det endogsaa tabte Tilliden til dem, der førte an. Jeg blev noget overrasket ved at høre — jeg vil ikke sige det med Bestemthed, men som det Lød for mine Ører var det, som om der saldt Bifaldsyttringer endogsaa fra Ministerbordet for disse Yttringer. Jeg skal sige til de Herrer, at det vistnok vil blive meget vanskelig at faae Folket til at komme bort fra de Reformere, som det ønsker at faae gennemførte. Det er Kravet om Reformers Gjennemførelse, der har skabt den nuværende Kamp; men fra Kampen angaaende Reformernes Gjennemførelse er man selvfølgelig kommet til at gaa over til Kamp om selve Magten, og jeg synes, det er i højeste Grad forunderligt, at man kan tilfaste os Behørdelser, for saa vidt som Vensire vil kæmpe for at komme til Magten, da man dog paa sin Side strider saa stærkt for at beholde Magten. Det er, synes jeg, i høit Grad forunderligt. Jeg har nu faaet den Opfattelse, at Folket ikke saa let bliver træt; det Ønske, der skulde faae Folket til at blive kjed af at fortsætte Kampen, er, om man kommer med saadanne Reformere, som Folket ynder; men desværre, vi have ikke set nogen af den Slags Reformere, og saa længe man ikke ser nogen af den Slags Reformere, behøver man ikke at være bange for, at Folket trættes i Kampen. — Jeg skal nu gaa over til at omtale selve Finantsloven. Uagtet det maa betragtes som en Selvfølge, i Følge de Grundsætninger, som den ærede Conseilspræsident stadig har gjort sig til Ralsmand for, at man ikke kunde tænke sig store Forandringer hverken i den ene eller den anden Retning, tilstaaer jeg dog, at jeg havde ventet Noget, enten i den ene eller den anden Retning. Det er jo en almindelig bekjendt Sag, at Alle — tør jeg nok sige — i dette Dieblif lide under de meget trykkende Forhold, hvorunder vort Land og adskillige andre Lande sulke. Man ser baade Banker, Sparekasser, Grosferere, Kjøbmand og andre Handlende samt Gaandværdere gaa Fallit, den One efter den Anden. Ja! man ser endogsaa Godseiere, som, om de end ikke gaa fallit, dog maasse komme under Administration, man ser Proprietærer, Gaardmænd og Husmænd gaa fallit. Det er et Bevis for, at der hviler et Tryk paa Alle. Det synes derfor at være i højeste Grad forunderligt, at der er en Klasse af Samsundet, som under dette Tryk bliver ved at figurere paa Finantsloven med et Dyrtidstillæg. Jeg sigter her til Dyrtidstillæget til Embedsmænd. Det er jo givet, at, da vi vedtoge Loven, havde vi sandelig langt dyrere Løber end i dette Dieblif, og der

synes derfor at kunne have været ikke ringe Anledning for den høie Regjering til at have taget dette Spørgsmaal under Overveielse. Thi det kan vel ikke være Meningen, at Embedsmændene skulle leve under andre Vilkaar end Statens øvrige Borgere; man er vel berettiget til at gaa ud fra den Betragtning, at Embedsmændene lige saa vel ere Borgere i Staten som Statens øvrige Borgere, og at de, naar Statens øvrige Borgere lide under et Tryk, heller ikke kunne finde sig forurettede, om man ikke bliver ved med at give dem Dyrtidstillæg i disse villige Løber. (Afbrydelse). Ja, det er længe siden, man har seet Kornpriserne saa lave som i Aar. Dernæst har det ogsaa forundret mig noget at se Regjeringen stadig komme frem med — jeg tør vel nok bruge det Udtryk — umaadelige Fordringer til vort Forsvarsvæsen, ekstraordinære Fordringer, og det synes næsten, som om Fordringerne stige for hvert Aar, der gaar. Jeg tror, jeg tør sige med Freidighed, at der vanskelig gives noget Land, hvor Fordringerne stilles saa store som i vort lille Land Danmark med Hensyn til Forsvarsvæsen, og jeg tilstaaer aabent, at det forundrer mig ikke lidet, navnlig under den nuværende Regjering. Men det er vel med dette som med saa meget Andet, at man er kommen til at indtage en Politik, som det næsten er umuligt for Alle at forstaa, idet den Side, som man tidligere kunde have ventet Noget fra i denne Henseende, nu tager Mest i Munden. Thi i det Stykke har jeg ikke, før jeg saae den ærede Conseilspræsident som Conseilspræsident, seet ham som en saa varm Tilhænger af denne Sag. Jeg skal hermed slutte.

Suel: Da Finantsloven var til 1ste Behandling her i Oktober Maaned i den første Afdeling af Samlingen, blev der talt om meget Andet, kun ikke særlig om Finantslovens Positioner. Det Samme var Tilfældet igen igaar, da den paany var til første Behandling, og jeg kan derfor saa godt forstaa den høitærede Formands Paalæg om, at man for Fremtiden skal holde sig til Positionerne paa Loven, altsaa til selve Lovforlaget, og jeg skal rette mig derefter. Jeg skal kun udtale, at jeg har nogle almindelige Bemærkninger at gjøre, som jeg med stor Lethed kan knytte til enkelte Positioner, saaledes, at man kunde gjøre sin Stemmegivning afhængig af den ene eller den anden Betragtning, men jeg tror, at det vil lette mig Fremstillingen og tillige virke mindre trættende paa Tilhørerne, naar jeg samler disse Betragtninger under Et, og jeg skal gjøre det med den fornødne Korthed. Den Gang, Finantsloven var til 1ste Behandling i Gaar, bleo der drøftet forskellige Spørgsmaal, hvoraf ganske vist enkelte slet ikke hørte til Finantslovens Behandling. Jeg skal strax nævne det Punkt, hvortil jeg sigter, det er de Afsløringer, som her foretoges. Jeg skal ikke komme ind paa dem, hverken